

Phasmidabel

Mama is dol op drop. Haar tanden niet. Die zaten vol gaatjes. Gelukkig heeft de tandarts die weer opgevuld. Nu mag mama geen drop meer eten. Zoethout mag wel. Dat smaakt een beetje zoals drop. En het is niet slecht voor de tanden.

Het is best gek, dat zoethout.

Het lijkt alsof mama op een stokje sabbelt¹.

‘Ook een stukje, Hanne?’ vraagt mama.

Ik schud mijn hoofd. Geef mij maar drop, denk ik.

De gaatjes in mijn tanden vult de tandarts later toch op.

‘Ik wil een hond,’ zeg ik.

Mama neemt het houtje uit haar mond.

‘Dat gaat niet,’ zegt mama. ‘Wij mogen hier geen honden houden.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat dat niet mag in een flatgebouw.’

‘En een kat?’ vraag ik.

‘Ook niet.’

‘En een cavia?’

Mama schudt haar hoofd.

Ik zucht.

‘Iedereen van mijn klas heeft een huisdier,’ zeg ik triest.
Dat is niet waar. Pieter heeft ook geen huisdier. En Eva ook
niet. Maar dat zeg ik niet.

‘Waarom wil jij plots een beest in huis?’ vraagt mama.
‘Voor mijn spreekbeurt.’
‘Die kun je toch doen over de vissen van opa,’ zegt mama.
‘Vissen zijn saai! Die zwemmen alleen maar rondjes.
En bovendien kan ik die niet meenemen naar school.’
‘Een hond of een kat toch ook niet.’
‘Welles!’ roep ik. ‘De juf zei dat iedereen zijn huisdier mag
meebrengen naar de klas.’
‘Dan neem jij een vis mee in een kleine kom,’ zegt mama.
‘Dat gaat niet. De juf heeft gezegd dat het je eigen huisdier
moet zijn. En ik wil ook geen vis meenemen. Vissen zijn
stom!’

Mama stopt het houtje weer in haar mond.
Ik kan het wel vergeten. Ik krijg geen cavia, geen kat en ook
geen hond.

‘Mag ik buiten spelen?’ vraag ik.

Mama knikt.

Ik loop via de trap naar beneden. In de inkomhal kom ik Tim tegen. Wanneer hij me ziet, vraagt hij of ik zin heb om te fietsen. Ik schud het hoofd.

‘Rolschaatsen?’ vraagt Tim.

Opnieuw schud ik mijn hoofd.

Eigenlijk heb ik zin in niets. Ik ben boos. Boos op mama.

Omdat ik geen huisdier krijg. Zelfs geen kleintje.

‘Wat heeft jou gebeten?’ vraagt Tim.

‘Alvast geen huisdier,’ zeg ik sip.

Tim kijkt een beetje dwaas. Zo kijkt hij altijd wanneer hij geen flauw idee heeft wat ik bedoel.

‘Ik wil een hond of een kat,’ zeg ik. ‘Maar dat mag niet, zegt mama.’

‘Nee,’ zegt Tim. ‘Honden of katten mag je niet houden in een flatgebouw.’

‘Niets mag je hier houden!’

‘Toch wel,’ zegt Tim raadselachtig.

‘Wat dan wel?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Mijn grote broer Wout heeft huisdieren. Meerdere zelfs.’

‘Meerdere?’

Tim knikt fier. Alsof het zijn huisdieren zijn waarover hij vertelt.

‘Vertel op, welke huisdieren heeft jouw broer?’

‘Coole beestjes,’ antwoordt Tim.

‘Je kunt ze op je hand laten lopen. Voelt kriebelig aan.’

‘Bijten ze?’

‘Nee hoor!’

‘Zijn ze lief?’

‘Heel lief.’

‘Kun je ze aaien?’

‘Als je het zachtjes doet wel.’

‘Mag ik ze eens zien?’

‘Dat moet ik eerst aan mijn grote broer vragen,’ zegt Tim.

‘Vraag het dan,’ zeg ik ongeduldig.

3

Even later staan we in de kamer van Wout. We staren in een grote glazen bak.

‘Een aquarium zonder water!’ floep ik eruit.

‘Dit is geen aquarium, dit is een terrarium²,’ lacht Tim.

‘Ik zie alleen maar takken en bladeren,’ zeg ik.

‘Dat *lijkt* alleen maar zo,’ zegt Wout geheimzinnig.

‘Kijk dicht! Kijk beter!’

Ik zit nu bijna met mijn neus tegen het glas.

‘Houden jullie me voor de gek?’ vraag ik stekelig³.

Wout en Tim zuchten hoorbaar.

Pas wanneer Tim er eentje aanduidt, merk ik dat het takje leeft.

‘Wat is dat?’ roep ik uit.

‘Een wandelende tak,’ antwoordt Tim.

Ik kijk naar het wezentje dat tegen het blad kleeft. Het lijkt een takje, maar het heeft zes dunne pootjes en twee schattige voelsprietten.

‘Betoverde takken?’ denk ik hardop.

‘Betoverd?! Haha! Nee. Het zijn gewone beestjes hoor,’ lacht Wout.

‘Gewoon?! Ik wist niet dat zo iets bestond! Ik vind ze helemaal niet gewoon.’

Wout glundert. Hij is fier op zijn rare huisdierjes.

‘Z... zijn ze niet giftig?’ vraag ik.

‘Nee.’

‘Kun je ze pakken?’ vraag ik.

‘Tuurlijk,’ zegt Wout. ‘Ze bijten niet. Je moet alleen voorzichtig met ze zijn. Ik wil niet dat hun poten afbreken.’

‘Nee, natuurlijk niet. Ik zal héél voorzichtig zijn!’

‘Oké dan,’ zegt Wout en hij opent het deksel van het terrarium. Hij houdt zijn ene hand voor het insect en geeft het met zijn andere hand een licht duwtje. Zo wandelt het beestje vanzelf op zijn hand. Dan laat hij het op de mijne kruipen. Het voelt kriebelig aan. Leuk!

Dit wil ik ook, denk ik.

Hierover wil ik mijn spreekbeurt houden.

‘Krijg ik er een paar?’ vraag ik.

‘Krijgen? Kopen, ja! Ze kosten twee euro per stuk,’ antwoordt Wout.

‘Maar ik heb geen geld,’ stamel ik sip.

‘Geen geld, geen beestjes,’ zegt Wout streng. Hij laat de wandelende tak weer op zijn hand kruipen en plaatst hem terug.

Ik zet mijn allerschattigste blik op. Blijkbaar werkt die alleen bij mama. Want Wout sluit het terrarium en jaagt ons zijn kamer uit.

‘Tim, kun jij niet ...’

‘Sorry, Hanne,’ zegt hij. ‘Dat terrarium van mijn broer is heilig. Wie daar aankomt, moet het bekopen met zijn leven.’ Ik zucht. Ik zal en moet wandelende takken hebben. Alleen weet ik nog niet hoe.

